

[Ove Hansen.]

1966 glider med ind i drøftelserne, så synes jeg, vi må erkende, at det, vi blev enige om dengang, har i dag skabt tilstande, som er uholdbare, som kræver omgående indgreb. Vi blev enige om rentesikring på $6\frac{1}{2}$ pct., vi blev enige om boligsikring, men når vi i dag ser på de lejligheder, der bygges, hvad enten det er private virksomheder eller sociale boligselskaber, der bygger, så er huslejen af en sådan størrelse, at folk ikke har råd til at flytte ind i dem. Derfor mener jeg, det er rigtigt, at boligministeren nu kommer med nogle lovforslag, gennem hvilke vi kan gribe ind i den akutte situation.

Må jeg så komme med et par enkelte bemærkninger til. Det var hr. Guldberg, der ligesom sagde: er det ikke socialdemokratiet, der nu skal redde de sociale boligselskaber? Formålet med lovforslagene er, at vi skal redde dem, der nu engang har lært at bygge huse, enten det er sociale boligselskaber, eller det er håndværksmestre eller private byggefirmaer; de, der nu engang skal leve af at bygge, skal have sådanne vilkår, at de kan komme til at bygge, og det har de ikke for øjeblikket. Jeg ser naturligvis gerne, det skal erkendes, at sociale boligselskaber bygger, for her har vi et kontrolleret byggeri, men andre, der har lært at bygge, skal naturligvis også have lov dertil.

Hr. Guldberg spurgte, om man ikke i det sociale byggeri må betale for høje priser, og tænkte vel især på håndværkspriserne. Vi håber, dette ikke er rigtigt, men hvis det er rigtigt, vil vi da gerne have nogle eksempler. Jeg så meget gerne, at vi i det kommende udvalgsarbejde kunne få forelagt nogle eksempler fra hr. Guldberg, så vi kunne se på det, for hvis der er noget galt her, må vi da forsøge at rette på det, og jeg tror, jeg kan tilføje, at ikke mindst de sociale selskaber vil være meget tilfreds med det, hvis man her kan pege på noget, der burde ændres.

Formålet med disse fire lovforslag er, at vi øjeblikkelig griber ind og hjælper i den misere, vi befinder os i. Og så håber jeg på — og dér vil jeg gerne tilsige socialdemokratiets fulde støtte — at vi i et udvalg kan arbejde med en langsigtet boligpolitik. Det er simpelt hen en nødvendighed.

Guldberg: Må jeg først takke justitsministeren for svaret på mit spørgsmål og ikke

mindst for den uddybende korte bemærkning, som jeg næsten fik mere ud af. Jeg forstår det sådan, at justitsministeren for så vidt er enig med mig i, at man godt med den nuværende formulering kan risikere at komme i tvivl, og så er vi vist enige om, at i den endelige formulering må der ingen tvivl være. Jeg går ud fra, at vi får lejlighed til at drøfte det nærmere i udvalget, ligesom jeg går ud fra — det er der jo sådan set givet tilsagn om af boligministeren, og det takker jeg for — at boligministeriet også vil deltage i dette. Jeg gør opmærksom på, at det jo bl. a. kan få den indflydelse, at bemærkningen om, at det ikke koster noget, ikke længere holder stik, og så skal vi jo altså have at vide, hvad det da koster.

Jeg vil gerne vende tilbage til det mere grundlæggende og til boligministeren sige, at det er jo rigtigt, det er vi alle sammen enige om, at vi står i den ejendommelige situation, at vi har bolignød, og vi har ledige lejligheder. Og dér vil jeg minde om, at den ene del af det har vi haft i mange år, nemlig bolignøden, og vi har behandlet den med forskellig lovgivning og på forskellig måde, men nu har vi for første gang begge dele, både bolignøden og de ledige lejligheder. Derfor foreligger der et nyt problem, og det er da i og for sig klart, at det er et prisproblem. Over for kritikken af, hvad der skete under den foregående regering — som hr. Hastrup i øvrigt har svaret på — vil jeg gerne sige, at der blev da i hvert fald bygget en hel del. Men vi er altså nået dertil, at det er et prisproblem, og det var det, der medførte det spørgsmål, som jeg gerne vil have lov til at gentage, fordi jeg ikke synes, jeg fik svar på det: hvordan vil man komme ud af dette her? For det, denne samling lovforslag går ud på, er jo i virkeligheden at udstede en blankoveksel til de sociale boligselskaber til fuld forøgelse af statsstøtten, uanset til hvilke priser de bygger, samtidig med at vi konstaterer, at vi har bolignød og ledige lejligheder, fordi de er for dyre, at det altså er et prisspørgsmål. Er det nu klogt? Og hvis man vil have en langsigtet boligløsning, var det så ikke rigtigere — og det er det, jeg gerne vil indbyde til — at vi allerede i første omgang i boligudvalget kommer ind på de lidt mere langsigtede problemer? Var det ikke rigtigere at gøre det, inden et flertal i folketinget bestående